

[Ole Bjørn Kraft.]

Det kan kun gøres ved en hel og fuld indsats. Der gælder mere end i de fleste tilfælde Henrik Ibsens ord:

„Men hvad du gør, gør fuldt og helt og ikke stykkevis og delt.“

Jeg tror ikke, at den fulde alvor endnu er gået op for det danske folk og slet ikke, at vi endnu er gået i gang med opgaven, således som den i sin hele strenghed kræver det.

Jeg har sagt det under tidligere debatter her i salen: der kræves en indtrængende appel fra regeringen og fra alle ledende kredse om samling om denne opgave, en daglig indsats, målbevidst, nøgtern og virkelighedsbetonet, fra alle, der har ansvar. Det bliver nødvendigt at gøre det danske folk fuldstændig klart, hvad en moderne krig betyder, hvorledes vi har til hensigt at møde den, og hvilke foranstaltninger der er truffet for at sikre civilbefolkningens liv. Instruktion må gives til alle mennesker her i landet: hvorledes de har at forholde sig, hvorledes de kan beskytte sig, hvilke regler de skal følge, hvad de kan vente der vil blive truffet af foranstaltninger fra myndighedernes side. Man er langt fremme på denne vej i mange andre stater, først og fremmest i Amerika, hvor meget udførlige vejledninger bliver givet for at skabe den tryghed, som bevidstheden om, at foranstaltninger træffes, altid giver, og for at ingen skal komme til at møde en farlig og vanskelig — også på liv og død vanskelig — situation uforberedt. Her er vi langt tilbage i dette land. Regeringen har indtil videre, synes jeg, stået for tøvende, selvom jeg helt og fuldt anerkender de faktiske beslutninger, der er blevet truffet. Jeg tror, at statsministeren ville gøre en god indsats, hvis han satte statsministerens autoritet ind på at vække en virkelig klar forståelse af, hvordan den verden er, vi lever i, og hvordan vi skal stille os overfor den. Det kan ikke nytte at vige tilbage her. Jeg vil gerne sige til modstanderne af Atlantpagten, af forsvaret og den fulde solidaritet med de andre demokratiske folk i Vesteuropa, at de vil påtage sig et meget tungt ansvar og bidrage til, at vi ikke vil stå så åndeligt og materielt forberedte overfor fremtidens muligheder, som vi burde gøre, hvis de fortsætter den agitation, som ikke mindst store kredse af deres presse i den senere tid har drevet, og som er gået ud over alle grænser, som skaber usikkerhed og frygt ude omkring ting, hvorom hele folket burde stå enigt sammen, så sandt som det er beslut-

ninger, der er blevet truffet af et overvældende flertal i denne sal.

Koreakonflikten har fået et forløb, der er en stor opmuntring for den frie verden. Ved at tilbageslå angrebet har demokratiet i hele verden vist, at det ikke blot var villigt til at kæmpe for sine idealer, men også i stand dertil. Også os må dette opmuntre. Men også her i tinget bør vi mindes, at det har kostet tusinder af unge liv, der er faldet i en kamp, som også gælder vort demokrati og vor frihed. Foreløbig har Koreakrigen kostet lige så mange ofre som invasionen og kampene i Nordafrika under den sidste store krig. Men det vil være meget forkert af os at tro, at faren derved er drevet over, og at vi nu kan sætte os roligt hen med hænderne i skødet. Der må ikke vise sig tilbøjelighed til — hvad der altid er fare for her i landet — at slappe den årvågenhed og beslutsomhed, som blev vakt, da den øjeblikkelige fare var over os. Vi må med samme iver fortsætte vore forsvarsforbedelser og indstille os på, at vi foran os har år, som vil kræve ofre. Der vil rejse sig store problemér med hensyn til forsyninger, udgifter og inflationsfarer. De vesteuropæiske stater — og også vi — må være lige så fast besluttede på at gennemføre de forsvarsforbedelser, vi nu er gået ind i, og som De Forenede Stater i Amerika er gået ind i.

Forinden jeg går over til selve den indrepolitiske situation, vil jeg gerne gøre en enkelt bemærkning om det sydslesvigske spørgsmål. Jeg vil gerne have lov at forbeholde mig at vende tilbage til spørgsmålet, når den højtærede udenrigsminister har givet tinget sin redegørelse for de problemer, der sorterer under hans ministerium. Jeg går ud fra, at ministeren også vil redegøre for de bestræbelser, som i den senere tid er blevet udfoldet overfor besættelsesmagterne for at sikre vore og sydslesvignerens interesser i fremtiden. Det er min opfattelse, at vi står ved et tidspunkt, hvor hele denne sag må tages op fra grunden ud fra en bedømmelse af stillingen, som den nu foreligger, ud fra en ny, frisk overvejelse og undersøgelse, for at der kan blive tilvejebragt et grundlag for vore fremtidige handlinger på dette område. Når den højtærede udenrigsminister har talt, skal jeg vende tilbage til sagen endnu en gang.

Jeg skal derefter vende mig til den mere indrepolitiske side. Det mest forbavsende ved den er for så vidt ikke, at ministeriet Hedtoft fortsætter, men at ministeriet selv har ønsket at fortsætte, som om intet var